

[Alsing Andersen.]

overordnede region- og landsplanlægning. Det er givet, at der er konfliktstof i dette, men det er et konfliktstof, som man i stat, amter og kommuner må finde en ordning på, og hvis vi under udvalgsarbejdet kan finde frem til noget, der sætter dette på skinner, så det kan køre effektivt, ville meget måske være nået.

På den anden side må vi erkende, at det er at foretrække fremfor det konfliktstof, der ligger i de gældende love i form af, at der mangler ensartede regler, normer og administration af disse problemer landet over. Det er i denne forbindelse betryggende at vide, synes jeg, at disse to forslag som så mange andre har været til forbehandling og forhåndshøring hos de kommunale organisationer, og at der herigennem er opnået almindelig enighed om udformningen også af disse to lovforslag.

Jeg vil gerne i denne forbindelse understrege et par ting, der er resultat af disse forhåndsdrøftelser. En af konsekvenserne af den landsomfattende ensartede administration, der lægges op til her, er, at Københavns kommune nu underlægges vandløbslovens og miljølovens generelle regler for disse forhold. Det har man forhandlet sig til rette om, og det synes jeg er en god ting. Men i forbindelse med vandforsyningsloven er der måske endnu et par uafklarede spørgsmål, ikke mindst i forhold til vandforsyningen i større bysamfund. Både i ministerens fremsættelsestale og i bemærkningerne til forslaget nævnes det, at disse problemer stadig er under forhandling med andre myndigheder, og at ministeren vil orientere folketinget om forhandlingernes resultat, eventuelt i form af et ændringsforslag.

Det er spørgsmålet om ekspropriationer, hvor beføjelserne nu ifølge forslaget skal overføres til kommunerne. Det kan skabe visse praktiske vanskeligheder i de tilfælde, hvor kommuner skal skaffe vand til større bysamfund og skal have deres vandforsyningsanlæg placeret i mange forskellige kommuner uden for den egentlige centerkommune. Det drejer sig ikke mindst om København, der jo henter vand 65-70 km uden for bycentrum, men det gælder i meget høj grad også for andre større bysamfund. Men som sagt håber vi, at disse forhandlin-

ger kan føre frem til, at vi under udvalgsarbejdet kan få en fornuftig ordning på dette.

Så vidt jeg kan se, kan der også være et par uklarheder i formuleringen af de gældende paragraffer ca. 19-34, set i lyset af § 4, der omtaler ministerens amtsbeføjelser i forholdet til hovedstadsområdet. I forslaget § 4 gives der generelt ministeren amtsbeføjelser, men i en række af de følgende paragraffer — jeg nævnte 19-34 — er det ikke helt klart afgjort, om ministerens beføjelse også dækker på disse felter her.

Mens jeg taler om kompetencefordelingen i hovedstadsområdet, vil jeg også gerne her til slut sige, ligesom ministeren har sagt det i sin fremsættelsestale, at et af problemerne er usikkerheden om den nye hovedstadsordning. Hvilke primærkommunale, hvilke sekundærkommunale, hvilke eventuelt tertiærkommunale instanser skal kompetencen delegeres ud til, når vi får hovedstadsordningen op at stå? Med 3 amter og 2 kommuner i øjeblikket vil det give visse vanskeligheder, men den nye ordning må vi i hvert fald tage med i betragtning her.

De to forslag, som vi behandler her, og deres konsekvenser i de kommende års praktiske arbejde må i hvert fald indgå i de overvejelser, vi også gør os i hovedstadsreformerarbejdet, og lægge pres på arbejdet dér.

Jeg vil dog gerne tilføje, at denne problematik ikke på nogen måde skal sinke en hurtig behandling og vedtagelse af de to foreliggende lovforslag, som socialdemokratiet anbefaler og lover et hurtigt og effektivt udvalgsarbejde om.

Lowzow: Jeg skal ikke prøve at overdramatisere disse to lovforslag. Det er nogle højst tekniske og administrative forslag, som vi fra mit partis side ikke kan have noget specielt imod.

Jeg havde tænkt at komme med en enkelt bemærkning om det gentagne gange også i denne lov formulerede: „ministeren kan“ lave regler om dette osv. Jeg tror, ministeren misforstod lidt, at vi i andre love fuldstændig i lighed med denne har accepteret dette, fordi det realistisk ikke kan undgås. Men vi lægger stadig meget vægt på, at man bruger denne formulering så lidt som overhovedet muligt.

Jeg har lidt en følelse af, at man i dette nye ministerium er så overfremtidsvendt, er